

Arbejdsløshedsinspektoratet har Kontrol med, at Arbejdsanvisningskontorerne ledes i Overensstemmelse med nærværende Hovedregler.

Allerede i den Kommission, som udarbejdede Forslag til Lov om anerkendte Arbejdsløsheds-kasser, havde man Øje for det ønskelige i, at der til faglige Kasser, som omfatte hele Landet, knyttedes Arbejdsanvisning (jfr. Side 40 i Kommissionens Betænkning). For denne Form for Arbejdsanvisning taler da ogsaa, at den ledes af Folk, der enten er eller har været direkte beskæftigede ved Arbejde indenfor de Fag, hvor Anvisningen foregaar. De har derigennem erhvervet sig saavel et specielt Kendskab til de enkelte Specialiteter, der forefindes indenfor det paagældende Fag, og til de Kvalifikationer, der udkræves af Folk, der skal ansættes derved, som ogsaa et stort indgaaende Personalkendskab til de forskellige Udøvere af Faget, saaledes at det er dem forholdsvis let gennem dette direkte Bekendtskab til de arbejdssøgende, eller ved saglig Udspørgen hos disse, at kunne finde den mest passende Arbejds-kraft.

Som anført er Kontrollen og Arbejdsanvisningen nøje forbunden og støtte gensidig hinanden, naar de udøves paa samme Tid og Sted, bl. a. paa den Maade, at de arbejdsløse, der samtidig møder paa Anvisningskontoret for at lade sig kontrollere og for at forhøre om Arbejde, gensidig ere hinandens Kontrollører udenfor Kontortidene, idet de, dels indbyrdes og dels gennem deres i Arbejde værende Kolleger, altid indenfor et ret stort Omraade ere nøje bekendte med, hvor Arbejds-tiltrædelser have fundet Sted, hvad enten dette gælder for kortere eller længere Tid. Den Kendsgerning, at Forholdet er saaledes, vil — saa vidt overhovedet gørligt — hindre, at Misbrug af Kassen finder Sted, noget som selv den bedst gennemførte, rent kontormæssige Kontrol ikke er i Stand til.

Den Hovedanke, som Arbejdsgiveren har fremført mod Arbejdsløsheds-kassernes Anvisningskontorer, nemlig at disse skulde kunne bruges i faglige Øjemed, støtter sig jo væsentligst paa den Omstændighed, at det er de samme Medlemmer, der gaar igen indenfor Fagforeningerne og Arbejdsløsheds-kasserne. Men dette lader sig ikke ændre, da de faglige Landskasser og Fagorganisationerne have den samme Begrænsning, ligesom det er en Kendsgerning, at Arbejdsløsheds-kasserne ikke ville kunne bestaa, saafremt de ikke have en fast Stab af Medlemmer, der, uden Hensyn til om de have større eller mindre Udsigt til at blive arbejdsløse, dog ere tvungne til at være Medlemmer af den til Faget hørende Arbejdsløsheds-kasse. Lige saa lidt som der altsaa kan være Tvivl om, at Forbindelsen mellem Fagforeningerne og Arbejdsløsheds-kasserne vedblivende maa opretholdes paa den Maade, at Fagforeningernes Medlemmer ere obligatorisk forpligtede til at være Medlemmer af Arbejdsløsheds-kasserne, lige saa lidt kan der paa den anden Side være Tvivl om, at den før omtalte Mistro til Kasserens Neutralitet er ugrundet, thi Kasserne selv ere paa det rene med, at kun den strengeste Neutralitet fra Arbejdsanvisningskontorenes Side er i Stand til at skaffe disse den Tilslutning fra Arbejdsgivernes Side, som er nødvendig, for at Kontorerne i det hele taget kunne komme til at virke og derigennem lette Medlemmerne Adgangen til Arbejdet. Yderligere kan tilføjes, at der hidtil ikke indenfor noget Fag eksisterer Forbud for Medlemmerne mod selv at søge Arbejde.

Da der imidlertid udenfor Arbejdsløsheds-kassernes Omraade findes store Kredse af Befolkningen, saavel Arbejdsgivere som Arbejdere, hvem den til disse Kasser knyttede Anvisning ikke kan komme til gode, er det paa den anden Side ganske nødvendigt, at der findes Arbejdsanvisningskontorer, som kan tage denne Del af Virksomheden op, og i den Henseende ville Kontorer, oprettede paa den Maade, som antydtes i Ministeriets Udkast, sikkert være den rette Form, og kan der i denne Forbindelse peges paa det i København eksisterende kommunale Arbejdsanvisningskontor, der i det væsentligste svarer til det i Udkastet skitserede.

Muligvis vil Oprettelsen af saadanne Kontorer kunne bevirke, at de nu eksisterende Fæstekontorer endog helt kunne undværes, saaledes at vederlagsfri Arbejdsanvisning kommer til at erstatte den ikke altid heldige og for Parterne dyre Anvisning af Arbejde og Arbejds-kraft, der nu foregaar gennem Fæstekontorerne, ligesom ogsaa de i højeste Grad utiltalende Folkemarkeder vil kunne bringes til at forsvinde.

Med Hensyn til det i Udkastet anførte, at Retten til at opnaa offentlig Anerkendelse med dertil hørende Statstilskud skulde tilkomme enhver Kommune,